

έκαποντάδων ἐπῶν βίων ἀριθμοῦντα, πέριξ τῶν δόποιών ἐλίσσονται οἱ εὐχαριστοὶ κλάδοι παμμεγέθων κλιμάτων καὶ τὸ ἄχρηστον ρυάκιον, ὅπερ ἔκδιε τὰ διασυγγένη δέσματα αὐτοῦ, σχηματίζον καταφράκτην κατόπιν καταρράκτου, κινεῖ σήμερον τὰς μυλοπέτρας τῶν μύλων. Τὸ Ταβίλλε κέκτηται περὶ τὰς τριακοσίας οἰκίας μετὰ ἀνδρῶν, συνδεδεμένων πολλάκις τῶν μὲν μετὰ τῶν δὲ διὰ ξυλίνων γεφυρῶν. Ἀκριβῶς ὑπερθεν τοῦ χωρίου ὑψοῦται, δεσπόζων αὐτοῦ, κυκλοτερής πυργίσκος μετὰ κυκλικοῦ ἔξωστου καὶ εἰς αἰγαλήν ἀποληγούσης στέγης, δομοιάζων πρὸς περιστρῶν· οἱ δομοὶ τούτῳ πυργίσκοι εἰσὶ πολυάριθμοι ἐν τοῖς ὅρεσι τοῦ Ἀθρούμαν· αὐτῷ διέγκατέστησαν στρατιωτικοὺς σταθμούς, ἐπιπεφορτισμένους τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μεμυκρυσμένων τούτων μερῶν. Οἱ τοῦ Ταβίλλε κατοικοὶ εἰσὶ Κούρδοι, ἔχουσιν δομῶς ἀπολύτως τύπον Χαλδαίων, ἐξ ὧν ἀναμφισβόλως κατάγονται. Αἱ μὴ χρωματίζουσαι ἔσωτάς γυναικεῖς εἰσὶν ἐν γένει ἵκανῶς εὐειδεῖς· λίαν δὲ φιλάρεσκοι ἀγαπῶσι νὰ περιβάλλωνται στολάς ἐξ ὑφασμάτων ζωηρῶν χρωμάτων καὶ νὰ φέρωσιν ἐνώτια.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέγεια· ἦδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ο Ριχάρδος δὲν ἔξετίμα ἀρκούντως τὴν λεπτοτάτην ταύτην τρυφερότητα, ἥτις ἐπεκέετο ἐπ' αὐτοῦ, ὡς τὸ μέρον, ὅπερ ἡ Μαγδαλινὴ ἐπέκεεν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἔπταιεν αὐτὸς ἐν τούτῳ, ἀλλ' ἡτο ἀνάγκη πηγάζουσα ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ μέχρι τότε βίου του. Η πρώτη σύζυγος εἶχε πολὺ ἀγαπᾶσει αὐτὸν, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν τὴν ἡγάπα περιωρίζετο νὰ δέχηται προσηνῶς πᾶν δι, τι τῷ προσέφερεν ἔκεινη χωρὶς νὰ τῇ ἀνταποδίδῃ τὰ ἵστα. Η Ὁδίλη τὸν ἡγάπα πλειότερον ἀκόμη καὶ ἔξηκολούθησε τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν. Ἐκεῖνος τὴν ἡγάπα πολύ, τὴν ἐλάττων, ἦν εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ θελκτικῇ αὐτοῦ συζύγῳ, ἦν δομῶς εἰθισμένος νὰ μὴ ἔκχενται εἰς ἔξωτερούς τούτους πομπώδη τῶν κατακλυζόντων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Τὰ ἐλάχιστα ταῦτα πράγματα,—τὰ ὅποια ἀμοιάζον ἀναμφισβόλως πτυχὴ πετάλου ρόδου, ἀλλὰ καὶ τὰ πέταλα τῶν ρόδων δύνανται νὰ πληγώσωσι λεπτὸν δέρμα ἐάν προστρίβωνται πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου—τὰ μηδαμινὰ ἐν τῷ νέῳ ἀλλὰ καὶ εὔτυχεν αὐτῆς βίῳ, ἐπέθεταν ὀλίγην σκιάν μελαγχολίας ἐπὶ τῆς ὑψηλοφρόνου ψυχῆς τῆς Ὁδίλης. Η μελαγχολία αὐτῆς αὗτη δὲν ἔγενετο αὐτῇ ἐχθρός, καίτοι ὑπῆρξεν ὅλως διάφορος τῆς μελαγχολίας τῆς κυρίας Ρουσσεραί διὰ τὴν ὅποιαν ἡ μελαγχολία ἦν ἀνάγκη φυσική, διότι ἦν ἡναγκασμένη νὰ θλίψηται καὶ νὰ λυπηται. Η δεσποινίς Μοντωνίρει εἶχε γνωρίσει τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἐγκατέρεισιν τὸ πρῶτον διε, βλέπουσα τὸν Ριχάρδον σύζυγον ἔλλης γυναικί, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀπαγορεύσῃ ἔσωτά ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτηται αὐτόν. Τότε δομῶς εἶχε φίλας ἀγαπωμένας, χαριέσσας, αἰτινες ἐθούσιους αὐτῇ νὰ καθιστᾶται ἡτον ἐπίπονον τὸν βίον κατὰ τὰ μακρὰ ἔκεινα ἔτη. Τώρα δομῶς διέκριτε τὸ ἀντικείμενον τῶν ὄνειρων αὐτῆς διὰ τῶν εὐγνωμόνων αὐτῆς χειρῶν, ἡτο σκληρὸν δι' αὐτὴν νὰ ἐπαναπέσῃ ἐν τῇ δίνῃ τῆς ἀβεβιότητος.

Καὶ δομῶς ἡτο καρτερική καὶ πρὸ πάντων σωφρονεστάτη. Ἐλεγε καθ' ἔαυτὴν διε, διότι ὁ βίος εἶναι μακρὸς καὶ δὲν ἀπελπίζεται τις ἐν τῷ εἰκοστῷ πέμπτῳ ἔτος τοῦ βίου αὐτοῦ. Ο σύζυγος της τὴν ἡγάπα, καὶ θείξ χάριτι θὰ τὴν ἡγάπα πάντοτε διότι ἡτο βεβαία διε, δὲν θὰ ἡτο δυνατὸν νὰ μὴ ἔναι ἀξία τῆς τρυφερότητος αὐτοῦ. Ανεθάρρησε λοιπόν, καὶ κατὰ τῶν μικρῶν

τούτων ἐναντιοτήτων, ἐθωρακίσθη δὲ δι' ἐκτάκτου καὶ χαριέσσης λεπτότητος κατὰ τῆς εὐγενοῦς ψυχρότητος τῆς κ. Ρουσσεραί καὶ ἀνέμενεν. Η φιλία πάντων δοσι ἔξετίμων τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ αἱ ἐπιτυχίαι ἐν τῷ βίῳ τῶν συναναστροφῶν, εἰς ἡς ἐσύχναζε πολὺ ἐθούθησαν αὐτῇ νὰ καταστρώσῃ γραμμήν βίου, ἔξωτερικῶς φαινομένου πλήρους θελγήτρων καὶ ἀνεπιτηδεύτου.

VI.

Διέρρευσαν οὕτω τρία ἔτη. Η μάτηρ κυρία Βρίς ἡττηθείσα ὑπὸ τοῦ δικαίου τοῦ ἴσχυρωτέρου, ἥτοι ὑπὸ τῆς ἐκκεντρικότητος τοῦ ἐγγόνου αὐτῆς ἀπεφάσισε νὰ προσλάθῃ παιδαγωγόν.

Η προσληφθείσα ἦν γυνὴ λίαν σωφρων καὶ πεπαιδευμένη πολλοὺς ἡδη ἀναθρέψασα παιδας καὶ ἡ ὅποια καθόσον προύχωρει ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἡλικίας εἶχεν ἐκλέξει ὡς στάδιον τὴν δυσχερῆ μὲν ἀλλὰ καὶ λίαν κολακευτικήν ἐντολὴν νὰ προγυμνάζῃ τοὺς νέους διὰ τὰ Λύκεια. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἔκεινης εἶχεν ἐπιτύχει ἐκτάκτως καὶ οἱ πάντες ἐμπαρτύρουν ὅτι ὑπερέχει κατὰ πολὺ τοὺς παιδαγωγούς ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ διευθύνειν τὰς σπουδὰς καὶ τὴν ἀνατροφὴν νέων κληρονόμων μεγάλων οἰκογενειῶν. Η ἐπαξίως κερδούθεισα αὐτῇ φήμη ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς Βρίς, ἥτις ἐπὶ τέλους ἤρξατο νὰ κατανοῇ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἀπέβαινεν ἀνυπότακτος.

Τὰ πράγματα ἐβέδισαν ἀρκούντως ὅμαλῶς ἐπὶ δεκαοκτάμηνον, εἴτα δομῶς τὸ βαρύμετρον κατῆλθε διὰ νὰ μὴ ἀνέλθῃ πλέον, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἔπαινεν ἐπιπλήττουσα, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Ἐδμόνδος κατελαμβάνετο ὑπὸ ἐκλάμψεων ὄργης καὶ θυμοῦ τοιούτου, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ προεδρῇ τις ὅτι κατὰ τὴν ἐφηβικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν θὰ ἦτο ἀνοικούμητος. Πολλάκις ὁ Ριχάρδος ἡναγκάζεται νὰ ἐπεμβῇ, μόνη δὲ ἡ παρουσία κύτου ἥρκει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ νὰ ἀναγκάζῃ τὸν Ἐδμόνδον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, διότι ὁ παῖς ἡγάπα τὸν πατέρα αὐτοῦ μετὰ συγκινητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οὐδένα εὑρίσκεν οὕτως ὠραῖον καὶ καλὸν δοσον τὸν ἀπόντα πατέρα του. Ακούων τοῦ ὄνοματος τῆς κυρίας Ριχάρδου Βρίς συνέσπα τὰς ὄφρες, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτοῦ προσέλαμβανεν ἐκφραστὸν σκληρότητος. Δέν ἔπταιεν αὐτὴ ἔναν ἐστερεῖτο τῆς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συμβιώσεως. Μόνος σκεπτόμενος εἶχεν ἔχαγάγει τὰ συμπεράσματα ταῦτα. Η δὲ τοῦτο, ὡς είκος, ὀλέθριον, διότι ἐὰν περιώριζον ὀλιγώτερον καὶ κατέλιπον αὐτὸν μᾶλλον ἐλεύθερον θὰ συνωμίλει μετὰ τοῦ Ζαφφέ, διότις θὰ ἔδιεν αὐτῷ νύξεις τινὰς ὑγρεῖς περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Απὸ τῆς προσλήψεως δομῶς τῆς παιδαγωγοῦ, ὁ Ζαφφέ ἀπώλεσε πάσαν ἐπιρροήν, διότι ἡ παιδαγωγὸς καίτοι λίαν ἀγγίνους καὶ καλή, εἶχεν ἀποδοκιμάσει ἐν ἔαυτῇ τὴν οἰκειότητα τοῦ ὑπηρέτου τούτου, μέχρις οὐ δυνηθῆ νὰ κατανοήσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὑπηρετῶν διαφοράν. Τοιουτοτρόπως βαθυμόδων καὶ κατ' ὀλίγον εύρεθη ἀπομεμακρυσμένος τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ κυρίου καὶ αἱ εύκαιρια τῆς μετ' αὐτοῦ συνδιαλέξεως ἐξηφανίσθησαν τέλεον ὑπὸ διαφόρους πρόσατες.

Η μάτηρ Βρίς ἔξετίμα λίαν τὸν Ζαφφέ, διότι ἔνευ τούτου δὲν θὰ ἕδύνατο νὰ κυβερνήσῃ τὸ ὑποστατικὸν αὐτῆς. Εγνώριζεν δομῶς ἀφ' ἐτέρου τὸ ἀνεπιτήθευτον τῶν ἐκφράσεων αὐτοῦ, ὅπερ ἐπνίγετο ἐντὸς ὄρμασθος φρέσεων, ὅταν εἴχε τι τὸ ιδιαίζοντας δυσχερεστον ν' ἀναγγείλῃ, ἀκριβῶς δ' ἐνεκα τούτου ἐφοβεῖτο ἐξ ἐνστίκτου τὸν Ζαφφέ διὰ τὸν ἔγγονον αὐτῆς.

Κατά τινα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ σεπτεμβρίου, καθ' ἓν τηγάνην ἡ Ὁδίλη ἤνοιγε τὰ κιβώτια αὐτῆς μολις ἐπιστρέψασα ἐκδιαμονῆς ἐθούθησαν τινῶν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἐν Κρώζ, ἡ θαλαμηπόλιος, μὲ νφρούς ἔντρομον ἡγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ Ζαφφέ.

— Ο ὑπηρέτης ἐκ Πινόν ἐπιθυμεῖ νὰ ὄμιλησῃ ἀμέσως τὸν κύριον! εἰπεν ἡ θαλαμηπόλιος.

— Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς, εἶπεν ώσει ἐλάχισταν εἶς αὐτῆς διαταγήν τινα ἀμοιρὸν σπουδαιότητος, ἔκομιθη εἰς τὰς ἐνέστας τόσον καλὰ ὥστε ἐξειδώσαν τὴν κλειδαριὰν καὶ ὅταν ἀφυπνίσθη εὗρε τὴν μάχμην του παρὰ τὴν κλίνην του. Ἐφιλήθησαν τότε καὶ τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Νομίζω ὅτι ἡ κυρία λυπεῖται διότι εἰδοποίησε τὸν κύριον, καὶ ὅτι λυπεῖται περισσότερον ἀκόμη διότι . . .

Καὶ ἔστι κρατῶν τὸ πιλίκιον αὐτοῦ ἐν χερσὶ καὶ ἐν τῇ βεβαιότητι διὰ την κατέστη καταληπτός.

— Ζαφφέ, εἰδοποίησε τὸν ἀμαξηλάτην ὅτι θ' ἀναχωρήσω μὲ τὴν ἀμαξῖν, μὲ κάμεις τὴν χάριν νὰ μὲ φέρης τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ τὸν πῖλον μου ἀπὸ τὴν αἴθουσαν;

‘Ο Ζαφφέ ἀπῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐπανῆλθεν αὐθωρεῖ.

— Εἰπὲ εἰς τὴν κυρίαν Βρίς ὅτι πηγαίνω νὰ προϋπαντήσω τὸν σύζυγόν μου, εἶπεν ἡ Ὁδίλη θέτουσα τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

‘Ο Ζαφφέ ἐκάλεσε τὸν ἴπποκόμον.

— Εἰπὲ εἰς τὴν κυρίαν Βρίς ὅτι ἡ κυρία Ριχάρδου πηγαίνει νὰ προϋπαντήσῃ τὸν σύζυγόν της. Ἔγὼ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὁδηγήσω μόνος μου.

— Ἐστω, εἶπεν ἡ Ὁδίλη.

Μετὰ δύω λεπτὰ ὁ Ζαφφέ ὠδήγηε δεξιῶς τοὺς ἵππους αὐτοῦ εἰς Λαρός.

‘Ο Ὁδίλη καθημένη παρ' αὐτῷ, διότι ἡ ἀμαξῖν ἦν τοῦ εδούς φαέθοντος, ἐσκέπτετο τοὺς κινδύνους, οὓς δύνανται νὰ γεννήσωσιν αἱ αὐθόρυμποι ὄρμαι τῆς καρδίας καὶ ἀμφότεροι ἐσίγων. Ἐπὶ τέλους ὁ Ζαφφέ ὠμίλησε πρῶτος.

— Λυποῦμαι πολὺ διότι προέτρεψα τὴν κυρίαν νὰ ἔλθῃ εἰς Πινόν, εἶπε μετὰ μεγάλων ρητορικῶν προφυλάξεων, ως ἐσυνείθιζε νὰ πράξῃ κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις. Ἐάν ἡδυνάμην νὰ προΐδω ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐτακτοποιοῦντο τόσον εὔκολως, δὲν θὰ ἐλάχισταν τὸ θέρρος ν' ἀνησυχήσω τὴν κυρίαν, ἀλλ' οὔτε ἔγω αὐτὸς θ' ἀνησυχούν. Πρὸ πάντων δ' ἐὰν ἡδυνάμην νὰ προβλέψω ὅτι ἡ κυρία Βρίς δὲν θὰ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον νὰ φανῇ. Ἐπερπε νὰ προΐδω αὐτὸς τὸ πρᾶγμα διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι . . .

Καὶ δὲν εἶπε τίς ἡ τί ἡδυνάμην τὸ ὄποιον ἐγνώριζε τόσον καλῶς, ἐσίγησεν ὄμως ἐπὶ τινας στιγμάς. Ἡ Ὁδίλη ἀνέμενε τὴν συνέχειαν.

— ‘Ο Ἐδμόνδος ἐγεννήθη σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλις μου, ἐξηκολούθησε, καὶ γνωρίζω τὰ ἰδιώματά του, ἔχει δὲ πολλὰ ἰδιώματα, ως καὶ σφάλματα. Κατὰ τὴν φράσιν, τὰ μυκλά του ἔχουν πάξει ἀέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Βρίς εἶναι πολὺ ὀξύχολος. Ἐπειτα ὁ Ἐδμόνδος εἶναι πολὺ πεισματάρης, ἐνῷ ὁ κύριος Ριχάρδος εἶναι ὁ καλλίτερος ἀνθρώπος τῆς ὑφηλίου καὶ συγχωρεῖ στάκις πρέπει. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνόμισα ὅτι τὸ πεισμάτη του θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ, ἡ πατέρην ὄμως πολὺ καὶ ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας.

‘Η Ὁδίλη δὲν ἔλεγε τίποτε. Δι' οὐδέναν ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἡρώτα τὸν Ζαφφέ καὶ ὄμως, ἀκούσουσα αὐτοῦ, ἡσθάνετο ὅτι ἐξεπλήρωσεν καθῆκον.

— ‘Η κυρία Βρίς πάλιν ὑπεχώρησεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαφφέ, ἀλλως ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ ἐτελείωνε τόσον εὔκολως. ‘Οταν ἡ νεαρής κύριος μου πεισματόνεται, πάντοτε ἡ μάχμη του ὑποχωρεῖ πρώτη. Ἐάν ἔθλεπα αὐτὸς τὸ πρᾶγμα διότι ἀνέτρεψε τὸν κύριον Ριχάρδον θὰ ἐξεπλησσόμην πολύ, διότι κατ' ἔκεινην τὴν ἐποχὴν πρώτος ἐκείνος ὑπεχώρει πάντοτε. Τώρα ὄμως ἡ κυρία εἶναι μᾶλλον ἡλικιωμένη καὶ ἐπειτα . . . εἶναι καὶ μάχμη . . .

‘Ο Ζαφφέ διὰ τῆς ἀκρας τοῦ μαστιγίου ἤγγισε τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἵππον, διότι δὲν ἐβάλιζεν ὅσον καὶ ὁ πρὸς τὰ δεξιά.

— Τέλος πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαφφέ, ως ἐν συμπεράσματι, νομίζω ὅτι ἡ κυρία Βρίς εἶναι πολὺ λυπημένη διότι είδο-

ποίησε τὸν κ. Ριχάρδον, θὰ ἔδιμε δὲ πολλὰ ἐὰν κατώρθου νὰ μὴ γνωσθῇ τίποτε τῷ κυρίῳ, τώρα ὅτε τὰ πράγματα ἐτελείωσαν . . . Ἰδού, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν, εἶναι ἔκει κάτω πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ τὸ τραίνο τῶν Παρισίων εὑρίσκεται εἰς τὸν σταθμόν. Πιθανὸν ἡ κύριος νὰ ἔναι μέσα . . . χωρὶς νὰ θέλω ποσῶς νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν, δύναμαι νὰ παρατηρήσω τί ἡ κυρία θὰ εἰπῇ εἰς τὸν κύριον;

Καὶ οἱ ὄφθαλμοι τοῦ ὑπηρέτου προσεπάθουν νὰ ἀναγγιγώσωσι τὰς σκέψεις τῆς Ὁδίλης ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων αὐτῆς χειλέων.

— ‘Ἐὰν ἡδυνάμην τοῦ οὐδένας ταῦτας, Ζαφφέ, τι θὰ ἐκάμνετε; ἡρώτησε

— Θὰ τὰ ἔλεγον ὅλα! ἀπάντησε χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀλλά . . . Ἰδού ὁ κύριος, ἔρχεται.

‘Ο Ριχάρδος ἐξήρχετο τῆς πύλης τοῦ σταθμοῦ, οὐδέν κρατῶν ἐν χερσίν, ως ἀνθρώπος διστις οὐδέν ἐτερον ἐσκέψατο ἀλλ' ἡ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ Ὁδίλη κατῆλθε τοῦ φαέθοντος καὶ ἐσπευσε πρὸς αὐτὸν.

— Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς, εἶπε δραττομένη πυρετωδῶς τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Δέν ἡδυνάτα νὰ τὸν ἀσπασθῇ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ καὶ ὄμως ἥθελε νὰ δύναται νὰ ἐμφυσήσῃ αὐτῷ τὴν πνοὴν τῆς τρυφερότητος της. Ἐκείνος ἔσφιγξε ζωηρῶς τὸν βραχίονα, διστις ἐδράξατο τὸν ἔαυτον.

— Τί συνέβη; ἡρώτησεν.

— Εἶναι πολὺ διειδούσιόν καὶ δέν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἐν δυσὶ λέξεσιν. Ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἔχουσι καλῶς, τὰ λοιπὰ θὰ τὰ μαθῆς ἀκολούθως.

‘Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἀμαξῖν, ὁ δὲ Ζαφφέ, διστις ἐκράτει τοὺς ἵππους, ἐχαιρέτισε τὸν κύριον αὐτοῦ.

— ‘Ἐὰν ὁ κύριος ἐπεθύμει νὰ κάμη δύω βήματα μετὰ τῆς κυρίας, εἶπεν, ἔως ὅτου οἱ ἵπποι ξεκουρασθοῦν ὄλιγον, ἡ ἔαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία προύχωρουν ὄλιγον πρὸς τὰ ἐμπρός; Θὰ τοὺς ἐπρόφθανα μετ' ὄλιγον!

— ‘Ο ἀνθρώπως οὗτος εἶναι λεπτότατος! εἶπεν ἡ Ὁδίλη εἰς τὸν σύζυγόν της.

Πράγματι προύχωρησαν πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἐν διασπήματι ὄλιγων λεπτῶν ὁ Ριχάρδος ἔμαθε τὰ συμβάντα συμπεριλαμβανούμενας καὶ τῆς παραδόξου ὑποδοχῆς τῆς κυρίας Βρίς, μητρός, πρὸς τὴν νύμφην αὐτῆς.

— ‘Εννοῶ τὴν δυσχερῆ θέσιν της, εἶπεν ἡ Ὁδίλη ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐλαφρύνῃ ὄλιγον τὴν κακὴν ἐντύπωσιν τῆς συμπεριφορᾶς τῆς μητρός του, διότι εύρισκετο ἐν καταστάσει δυσκόλω. Είχον ἔλθει χωρὶς νὰ προσκληθῶ, ἡ δέ μήτηρ σου βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ κρύψῃ ἀπό ἐμέ, μᾶλλον παντὸς ἀλλου, τὰς ἀταξίας τοῦ ἐγγόνου της.

— Διατὶ ὑπὲρ πάντα ἀλλον; ἡρώτησεν ὁ Ριχάρδος, οὐ ἡ διαρκής σιγή οὐδέν καλὸν προσιωνίζετο. Διότι ἡδειξε συμπεριφορὰν καὶ αὐταπάρησιν ἡ ὄποια σὲ θέτει ὑπεράνω παντὸς ἐπιζήνου;

Ρίγος θελκτικὸν κατέκλυσεν ὀλόκληρον τὴν Ὁδίλην. Βεβαίως ὁ σύζυγος αὐτῆς πολλάς παρέσχεν ἀποδείξεις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ἐπαινος ὄμως τόσον ἀπροκάλυπτος, τόσον ἀνεπιτήθευτος καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦν πλήρης πικριῶν, ἐφάνη αὐτῇ τόσον τρυφερός, τόσον μεθύσκων, ὃστε δάκρυσεν ἀλλὰ δάκρυσεν χωρὶς καὶ συζυγικῆς εύτυχίας ἀνέβλισαν ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῆς.

(‘Ακολουθεῖ’).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.